

har været med at behandle vore Finantslove, kunde en Bemærkning af den Art være rimelig, men det har smertet mig at skulle bekæmpe den ligeoverfor et saa gammelt Medlem af Thinget, og især et Medlem, som har en saa stor Magt og Evne til at sætte sig ind i og holde fast i sin Sukommelse specielle, særlige Forhold. Finantsloven har ikke et Ministerium, uden at der under det findes betydelige Understøttelses-kasser, og navnlig har Justitsministeriet en meget betydelig Understøttelseskasse, fuld af lovlig bestemte Understøttelser for Livstid; Justitsministeriet har det for Quarantainevæsenet, for Ophævelsen af Slaveriet, for forskjellige Personer, som have tjent i Straffeanstalterne, og Justitsministeriet har det uden tvivl ogsaa — jeg tør ikke sige det bestemt, nei det hører nok ind under Indenrigsministeriet — for visse tilbageblevne Reser fra Drefundstoldvæsenet. Justitsministeriet har, fort sagt, en Mængde af sige Understøttelser, og der kommer hvert Aar endnu flere. Indenrigsministeriet har ligeledes en Mængde Understøttelser, saaledes for Exempel for hele Veivæsenets Vedkommende, og hvert Aar kommer der nye Ansøgninger, og hvert Aar blive de drøftede, men de blive ikke drøftede i Finantsudvalget, isaafald kunde det ærede Medlem sige: vi kunne ikke saa nøje lægge Mærke dertil, naar de ikke komme ind for Thinget, men de have ligget for Thinget i de allerførste Enkeltheder, og det er noksom blevet oplyst, hvorfor man ikke har kunnet fastsætte Understøttelserne til den Størrelse, hvortil de vare foreslaaede. — Lad mig nævne en Sum, som jeg i dette Dieblik kan huske, nemlig 140 Rb.; det blev oplyst, at i Forhold til, hvad vi sædvanligviis gjorde, maatte Understøttelsen til en Mand, som ikke havde tjent længere, nedsættes til 100 Rb. Spørgsmaal af den Art have ligget for her i Thinget, der gaae Penge i Tusinde og atter Tusindeviis ud paa den Maade til Understøttelser. Naar det ærede Medlem altsaa nu ikke kan støtte sig til denne Grund, saa haaber jeg, at han har mindre imod Forslaget. Jeg kommer nu til den næste Bemærkning. Det ærede Medlem antog, saavidt jeg forstod ham, at livsvarig Understøttelse var det

Samme som Pension, der altid forudsættes at være livsvarig; det ærede Medlem synes at have lagt Mærke til mine første Udtalelser, men det lader dog til, at de væsentligste Punkter deri ere undslupne ham; thi en af de væsentligste Indsigelser, jeg havde imod Loven, var netop den, at Pensionen tilstaaes Embedsmanden som en Ret, erhvervet ved en vis Tjenestetid og i Henhold til en i Finantsloven fastsat Løn, hvorefter Pensionen reguleres; Embedsmanden er saaledes Herre over Pensionen som en erhvervet Livrente, han har indvundet paa en bestemt Maade; om Embedsmanden bliver rig eller ikke, det forandrer ikke Sagen, Livrenten er erhvervet, og han besidder den. Alle de derimod, der faae livsvarige Understøttelser af Statskassen, faae dem kun efter en gjentagen aarlig Bevilling, saaledes at naar deres pecuniaire Tilstand er den samme, som da de fik Understøttelsen, lide de ikke noget Afdrag, men dersom de senere paa en eller anden Maade erhverve sig Indtægter, saa skeer der et Afdrag i Henhold dertil. Naar man vil sige: Vi gibe Bevillingen til denne Mand som en Belønning, saa spie man det til, at Understøttelsen ikke kan nedsættes, selv om han skulde erhverve sig Formuenhed eller komme i en anden Stilling. Hvad nu det angaaer at fastsætte Understøttelsen til 600 Rb., da har det ganske simpelt sin Begrundelse i, hvad jeg allerede har udtalt, at man ikke skal nedlægge det i private Folks Hænder at bestemme Statskassens Udgifter; det er langt rigtigere i dette Dieblik at bestemme det, og det er navnlig rigtigt, naar man giver Bevillingen som en Belønning til denne Mand for en særlig Fortjeneste, at fastsætte den med et vist bestemt Beløb. Det ærede Medlem kunde have stillet et Underendringsforslag om at forandre Beløbet, men han kan ikke sige, at den Vedkommende lider nogen Krænkelser derved, at Beløbet ansættes til 600 Rb.; man sætter Beløbet fast, fordi intetsomhelst privat Institut kan raade over Finantsloven, man sætter det fast, fordi man derved er mere sikker paa itide at vide, hvad man kommer til at give bort.